

2014-01-01

"รอยตัวเรา" อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทรุด... ต้องปรับ

ทวิวงศ์ ศรีบุรี

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ศรีบุรี, ทวิวงศ์ (2014) "รอยตัวเรา" อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทรุด... ต้องปรับ," *UNISEARCH (Unisearch Journal)*: Vol. 1: Iss. 2, Article 9.

DOI: 10.58837/CHULA.UNISEARCH.1.2.8

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/unisearch/vol1/iss2/9>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in UNISEARCH (Unisearch Journal) by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ประเทศไทยรู้จักคำว่า “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” เมื่อปี พ.ศ. 2530 หรือที่ประเทศไทยประกาศให้เป็นปีท่องเที่ยวไทย (Thailand Tourism Year) ซึ่งเป็นสมัยที่ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี โดยมีนโยบายกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่พื้นที่ห่างไกล หรือพื้นที่ที่มีศักยภาพเพื่อพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อไม่ให้รายได้และความเจริญกระจุกตัวอยู่เฉพาะในเขตพื้นที่ที่พัฒนาแล้วหรือเมืองใหญ่ๆ เท่านั้น การพัฒนาจึงเกิดขึ้นทั่วประเทศ และได้มีการกำหนดเมืองท่องเที่ยวหลักและเมืองท่องเที่ยวรอง เพื่อให้มีการกระจายนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ไปยังพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ โดยรัฐบาลเน้นการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทต่างๆ ที่สำคัญและจำเป็นในพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งผลจากการกำหนดปีการท่องเที่ยวทำให้เกิดคำว่า “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” ขึ้นมาในประเทศไทย และที่สำคัญคือ มีประเทศใกล้เคียงประเทศไทยหลายประเทศเลียนแบบปีการท่องเที่ยวไทยในเวลาต่อมา ซึ่งผลการดำเนินการดังกล่าวทำให้มีการเปิดประเทศด้านการท่องเที่ยวแข่งกับประเทศไทย จากการศึกษาและวิเคราะห์ก่อนประกาศปีการท่องเที่ยวไทยนั้น หลายๆ ประเทศในขณะนั้นยังมีข้อจำกัดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น ประเทศเวียดนาม ประเทศพม่า ประเทศกัมพูชา เป็นต้น แต่ปัจจุบันประเทศไทยเหล่านี้ได้เปิดประเทศเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวเข้าประเทศ ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ทำให้ประเทศไทยต้องกลับมาพิจารณานโยบายด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทรุด...

ต้องปรับ

สิ่งที่ได้รับจากการพัฒนาการท่องเที่ยวตั้งแต่อดีตที่ได้กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเป็นนโยบายหลักของประเทศทำให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วและมากมาย ในหลายพื้นที่ และเนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นนโยบายหลักของประเทศ จึงมีการพิจารณาเน้นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้เป็นหลัก โดยกำหนดให้หน่วยงานรับผิดชอบเน้นการสร้างแผนการตลาดที่สามารถขายแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและมีความประาะบางเป็นจุดขาย เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆ ให้เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งกำหนดให้แต่ละจังหวัดมีแผนงานการท่องเที่ยวขึ้น โดยพยายามขายจุดดึงดูดหลักที่สำคัญในแต่ละพื้นที่ ซึ่งผลการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมาสามารถสรุปได้ว่า มีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวมากขึ้น รายได้เข้าประเทศมากขึ้นจนเป็นรายได้อันดับหนึ่งของประเทศ แต่ผลที่ตามมาคือ มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางลบและทางบวกของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญๆ กล่าวคือ มีการทำลายสิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม และชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างมาก ทำให้ต้องมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอื่นเพื่อทดแทนแหล่งท่องเที่ยวเดิม และพยายามกลับไปฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเดิมเพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เช่นเดิม

ถึงแม้ประเทศไทยเคยเป็นผู้นำด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว มีประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศเพื่อนบ้านได้เข้ามาศึกษา และเลียนแบบการพัฒนา ซึ่งประเทศไทยได้เคยให้ความสำคัญ ต่อมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ว่าจะต้องมีการตรวจสอบ แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ให้สามารถประเมินเป็นระดับสากล หรือใกล้เคียงได้ แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วตามสมัยของผู้บริหารประเทศ ทำให้ การกำหนดมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวถูกละเลย กลายเป็นปัญหา ด้านต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยว ที่พยายามให้เกิดรายได้เข้าประเทศเพิ่มขึ้นทุกปี เป็นนโยบาย ที่ดีและชัดเจน แต่ต้องมีการปรับปรุงคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว และจำเป็นต้องวางแผนเพื่อกำหนดมาตรการในการลด และป้องกันผลกระทบด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาให้ชัดเจนและถูกต้อง ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2556 จนถึงปัจจุบัน ประเทศไทย ยังคงมีปัญหาสถานการณ์ทางการเมือง ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยว ต่างชาติที่มีแผนจะเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยลดลง ซึ่งผลกระทบ เห็นได้อย่างชัดเจนในพื้นที่กรุงเทพมหานคร แต่สิ่งที่ทำให้เกิด ความแปลกใจ คือ นักท่องเที่ยวในจังหวัดท่องเที่ยวหลักกลับมี จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น เช่น จังหวัดเชียงใหม่ ภูเก็ต สงขลา เป็นต้น ตามแผนยุทธศาสตร์ชาติด้านการท่องเที่ยวของ ประเทศไทยได้กำหนดเป้าหมายให้ปี พ.ศ. 2558 ประเทศ ต้องมีรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 2.2 ล้านล้านบาท ดังนั้น การที่จะทำให้อายัดเป็นไปตามเป้าหมายจำเป็นต้องกลับมา พิจารณาแผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างชัดเจน

หน่วยงานที่รับผิดชอบหรือผู้รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว อาจจะต้องกลับมาพิจารณาถึงแนวทางการพัฒนาที่เริ่มมีการ เปลี่ยนแปลง โดยเริ่มวิเคราะห์ทิศทางการเปลี่ยนแปลงความต้องการ การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยพิจารณาเริ่มต้นจากหลังปี พ.ศ. 2530 ว่าในขณะนั้นความต้องการ ของนักท่องเที่ยวต้องการการท่องเที่ยวแบบใด ซึ่งในการ พัฒนาการท่องเที่ยวในระยะนั้นเน้นการท่องเที่ยวประเภท พักผ่อนหย่อนใจ หน่วยงานที่รับผิดชอบก็ได้เน้นพื้นที่สวยงาม และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทต่างๆ ทำให้นักท่องเที่ยว เกิดความสะดวกและสบาย เกิดการก่อสร้างโรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร ตามพื้นที่สวยงาม รวมถึงถนน ท่าเทียบเรือ เพื่อรองรับความต้องการ ของนักท่องเที่ยว ต่อมาเริ่มมีการวิเคราะห์ว่า การพัฒนาแบบเดิม เป็นการทำลายทรัพยากรทั้งธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่ ท่องเที่ยวต่างๆ จึงมีการคำนึงถึงปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และ เกิดแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือที่เรา รู้จักกันว่า Sustainable Development

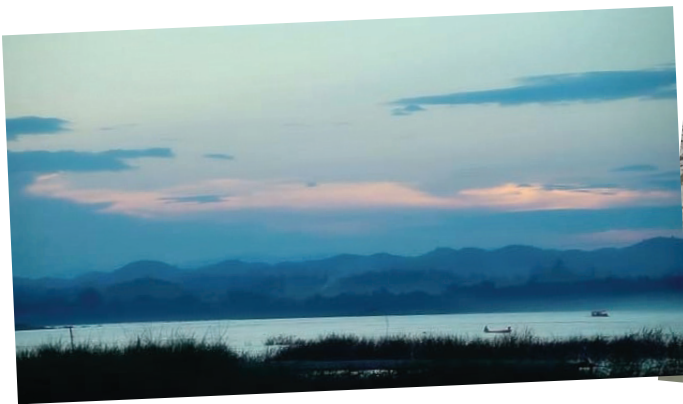
ในช่วงเวลาต่อมา นักท่องเที่ยวเองก็ได้เริ่มหันเห ความสนใจจากเฉพาะการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นการเรียนรู้ด้านต่างๆ จากแหล่งท่องเที่ยวที่ตนเองเข้าไปท่องเที่ยว โดยในปี พ.ศ. 2547 องค์การ UNESCO ได้สนับสนุนนโยบายส่งเสริมความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมโลก และได้เสนอโครงการ **“เครือข่ายเมืองสร้างสรรค์”** (The Creative Cities Network) ขึ้น โดยมีเป้าหมายที่จะ สนับสนุนและสร้างความร่วมมือระดับท้องถิ่นเพื่อการพัฒนา ระดับนานาชาติ เพื่อการตั้งรับผลกระทบในระดับโลก และเน้น ความผูกพันที่เกิดขึ้นระหว่างนักท่องเที่ยวกับชาวบ้านในพื้นที่

ที่ไปเยือน โดยได้มีการกำหนดกรอบ “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์” ดังนี้

1. มีความผูกพันระหว่างผู้ท่องเที่ยวกับเจ้าของพื้นที่ (Each engaging the other)
2. มีการแลกเปลี่ยนความรู้ข้ามวัฒนธรรม (Cross-cultural engagement/Cultural experience)
3. มีความเข้าใจในวัฒนธรรมและประเพณีของพื้นที่ที่ท่องเที่ยว (Spirit of place/deep meaning/ understanding of the specific cultural of the place)
4. มีประสบการณ์จากการมีส่วนร่วม (Hands-on experience)
5. มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ระหว่างกัน (Exchange information/transformation and transformative experiences)
6. มีการร่วมกิจกรรมมากกว่าการเป็นผู้ชม (More participate than observe)
7. มีการร่วมใช้ประสบการณ์ในการคิดและสร้างสรรค์ การพัฒนาการท่องเที่ยว (Co-creative tourism experience)
8. มีการให้ประสบการณ์ของขั้นตอนการผลิตและผลผลิต ที่ถูกต้อง (Authentic both process and product/ genuine experience)
9. มีการจำ ทำ และเข้าใจ (Memorable/ I hear and I forget, I see and I remember, I do and understand)

10. มีมาตรฐานการท่องเที่ยวที่ชัดเจน (Tailor-made approach)

จากปัญหาที่ประเทศไทยกำลังประสบในปัจจุบัน โดยเฉพาะ ปัญหาการเมืองที่ยืดเยื้อ ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยว ในกรุงเทพมหานครลดลงเป็นอย่างมาก สิ่งที่เห็นชัดมาก คือ นักท่องเที่ยวจะพยายามหลีกเลี่ยงการเข้ามาในพื้นที่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผลให้นักท่องเที่ยวบินตรงไปยังพื้นที่ ท่องเที่ยวที่สำคัญอื่นๆ เช่น ที่จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และที่เกาะสมุย เป็นต้น ดังนั้น เมื่อมีการพัฒนา “การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์” ซึ่งหน่วยงานรับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว น่าจะต้องปรับวิกฤตให้เป็นโอกาสที่นักท่องเที่ยวที่เดินทาง ไปในพื้นที่ต่างๆ ในภูมิภาคจะได้พบการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เพราะในทุกภูมิภาคของประเทศไทยมีศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน โดยในอดีตผู้ประกอบการธุรกิจ จะเป็นผู้แสวงหาเอกลักษณ์ต่างๆ มาขายให้นักท่องเที่ยวได้ชม ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวก็อาจจะไม่ได้ทำให้นักท่องเที่ยว ได้ความประทับใจมากนัก เพราะเป็นการแสดงที่แต่งเติมมาเพื่อ การชมโดยเฉพาะ ถ้าผู้ประกอบการและผู้รับผิดชอบในการ พัฒนาการท่องเที่ยว ได้ใช้กรอบแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ มาประยุกต์ใช้ในพื้นที่ต่างๆ จริง โดยให้มีการดัดแปลงน้อยที่สุด โอกาสที่จะทำให้นักท่องเที่ยวพอใจและสามารถดึงดูดความ สนใจได้มากขึ้น การท่องเที่ยวประเภทนี้ก็จะสามารถทำให้นัก ท่องเที่ยวเกิดความพึงใจในสิ่งที่ได้พบเห็นและสัมผัสด้วยตัวเอง มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นและประสบการณ์ ถึงแม้การ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อาจจะไปอย่างช้าๆ เพราะต้องมีการเตรียมบุคลากรในพื้นที่ มีการเตรียม

ความพร้อมเพื่อรองรับกิจกรรมที่จะเกิดในพื้นที่ หรือแม้กระทั่ง การเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวก อาจจะเป็นเรื่องค่อนข้างยาก สำหรับชาวบ้านในพื้นที่ท่องเที่ยวก็ตาม แต่สิ่งที่เห็นได้อย่าง ชัดเจน คือ การกระจายนักท่องเที่ยวให้เห็นสภาพพื้นที่จริง เห็นประเพณีและวัฒนธรรมที่ปรุงแต่งไม่มาก ผลดังกล่าวก็จะ เป็นการกระจายรายได้สู่ประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยวได้อย่างจริงจัง

สิ่งที่หน่วยงานรับผิดชอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว จะต้องเตรียมการ คือ มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวที่จะต้องมีการ ประเมินคุณภาพด้านต่างๆ อย่างจริงจัง เพราะการที่นักท่องเที่ยว จะพอใจนั้น ก็ต้องมีการวิเคราะห์ความต้องการและความร่วมมือ อย่างชัดเจน ต้องมีการให้ความรู้ด้านต่างๆ เช่น ไม่นำวัฒนธรรม มาตกแต่งหลอกนักท่องเที่ยว ไม่นำของปลอมมาหลอกขาย ไม่โกงหรือขึ้นราคาในการร่วมกิจกรรมต่างๆ ต้องมีการพัฒนา ฝีมือของชาวบ้านในพื้นที่ ไม่ว่าจะด้านภาษาหรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

นอกจากนั้น สิ่งที่ประเทศสามารถเดินหน้าได้สำหรับ การพัฒนาการท่องเที่ยว ก็จำเป็นจะต้องมีการปรับนโยบายการ ท่องเที่ยวเป็นประจำตามสถานการณ์โดยมีการกระจายนักท่องเที่ยว ไปยังพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ที่สามารถรองรับ และให้ความรู้กับนักท่องเที่ยวหรือผู้ร่วมโครงการได้ ซึ่งการ ดำเนินการดังกล่าวไม่ยากนัก แต่ต้องมีการเตรียมการล่วงหน้า อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์

จะสามารถช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้กระจายไปยังแหล่ง ท่องเที่ยวทั้งขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กทั่วประเทศ ซึ่งเป็นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น และที่สำคัญ ความที่คนไทย เป็นคนโอปออ้อมอารีมีรอยยิ้มตลอดเวลาอันเป็นเอกลักษณ์ ของคนไทยอยู่แล้ว จะสามารถทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความ ประทับใจและบอกเล่าความประทับใจนั้นต่อไปยังเพื่อนๆ ทำให้ เป็นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวได้อีกรูปแบบหนึ่ง

เมื่อสถานการณ์ในกรุงเทพมหานครสงบ นอกจาก นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวเฉพาะในกรุงเทพมหานครแล้ว ก็จะทำท่องเที่ยวไปยังพื้นที่อื่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ด้วย ผลที่ตามมา นอกจากจะเป็นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวแล้ว ยังเป็นการเพิ่มวันพักของนักท่องเที่ยว เพิ่มรายได้ของประชาชน ในพื้นที่ รวมทั้งมีความร่วมมือหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งจะทำให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวสำเร็จลุล่วงตามนโยบาย ที่กำหนดให้มีรายได้เข้าประเทศมากที่สุด

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่อาศัยวัฒนธรรมของพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นฐาน (Culture-based Tourism) และใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอรูปแบบของการท่องเที่ยว (Creativity-led Tourism) เป็นตัวนำการพัฒนา ซึ่งแตกต่างจากการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม (Traditional Cultural Tourism)

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เป็นกระบวนทัศน์ (New Travel Paradigm) และทิศทางใหม่ของการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนเป็นหลัก โดยมุ่งเน้นถึงความผูกพัน (Engaged) ของนักท่องเที่ยว/ผู้มาเยือน/นักท่องเที่ยว (Tourist/Visitor/Guest) กับแหล่ง/ถิ่นท่องเที่ยว (Host) ผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่แท้จริงที่ได้จากการปฏิบัติในพื้นที่ท่องเที่ยว (Active Participation) ซึ่งเป็นผลให้เกิดความจดจำ เข้าใจ และความประทับใจอย่างลึกซึ้งในวัฒนธรรมของพื้นที่ท่องเที่ยวนั้นๆ (Understanding Specific Cultural of the Place) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นผลมาจากแนวคิดโครงการโครงข่ายเมืองสร้างสรรค์ของ UNESCO ที่มีเป้าหมายที่จะสนับสนุนความร่วมมือระหว่างท้องถิ่นต่างๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาในระดับชาติขึ้น โดยพยายามเชื่อมโยงเมืองต่างๆ ผ่านกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ (Creative New Tourism Opportunities) ที่นักท่องเที่ยวสามารถ เข้าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในเมืองนั้นๆ ซึ่งรวมทั้งวัฒนธรรมที่จับต้องได้ (Tangible Culture) เช่น อาหาร การแต่งกาย เป็นต้น และวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม (Intangible Culture) เช่น ความเชื่อ พิธีกรรมต่างๆ เป็นต้น

จากหลักการดังกล่าว ประเทศใดก็ตามที่มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรมสูง ย่อมมีความได้เปรียบในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้มากกว่าประเทศที่มีความหลากหลายของวัฒนธรรมที่จำกัด ซึ่งประเทศไทยมีความได้เปรียบในเรื่องของการสั่งสมวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และความหลากหลายของวัฒนธรรมตามภูมิสังคมของชุมชนต่างๆ ทั้งนี้ แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของประเทศไทย เป็นแนวคิดที่พัฒนาต่อเนื่องมาจาก “แนวคิดเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์” ที่ได้มีนโยบายการท่องเที่ยวชุมชน “หมู่บ้านท่องเที่ยวโอท็อป” (OTOP Tourism Village) และมีความชัดเจนในนโยบายมากขึ้นดังที่ปรากฏในการแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาในปี พ.ศ. 2551

ปัจจุบัน ประเทศไทยมีโครงการต้นแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ใน 2 พื้นที่พัฒนาพิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ พื้นที่พิเศษอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร โดยมีกิจกรรม คือ การทำผ้าหมักโคลน การทำข้าวเป็บบ้านนาต้นจัน และการทำสังคโลก ที่จังหวัดสุโขทัย การทำพระเครื่อง ที่แหล่งเรียนรู้การทำพระเครื่องนครชุมน์ จังหวัดกำแพงเพชร และพื้นที่พิเศษจังหวัดเลย ซึ่งมีกิจกรรมการทำผ้าหม่มนวมฝ้าย ที่อำเภอเชียงคาน และการทำต้นผึ้ง ที่ตำหนักเจ้าพ่อกวน อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย

